

HUIPPUSARJA FOX-KANAVALLA

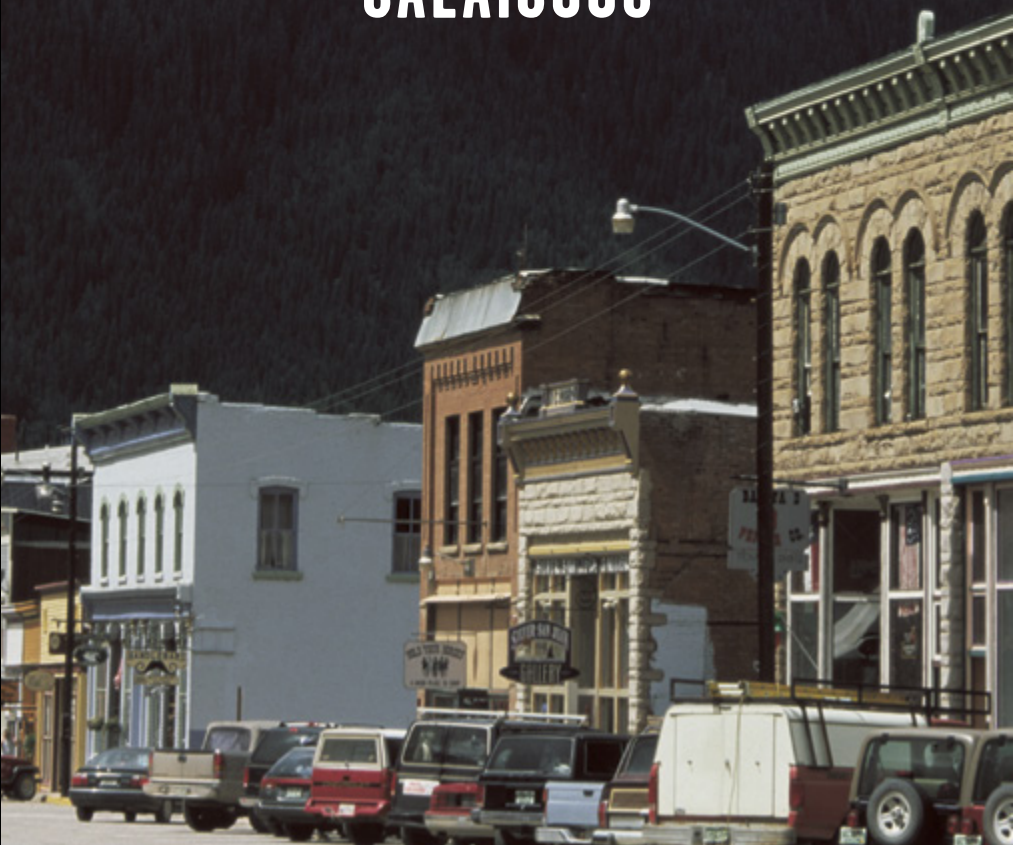
TAMMI

”Painajainen, josta et pääse eroon.” MYSTERIOUS REVIEWS

BLAKE CROUCH

Wayward Pines

SALAISUUS

BLAKE CROUCH

Wayward Pines -sarja

Ei pakotietä (2012, suom. 2015)

Salaisuus (2013, suom. 2015)

BLAKE CROUCH

Wayward Pines

Salaisuus

Suomentanut Ilkka Rekiaro

Englanninkielinen alkuteos

Wayward ilmestyi 2013 Yhdysvalloissa.

COPYRIGHT © BLAKE CROUCH, 2013

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH ULF TÖREGÅRD AGENCY AB.

SUOMENKIELINEN LAITOS © KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2015

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-951-31-8524-4

John Miltonin *Kadotettu paratiisi* -sitaatin suomentanut Yrjö Jylhä

William Shakespearen *Miten haluatte* -sitaatin suomentanut Paavo Cajander

Omistettu Chad Hodgelle

*On henki oma kotinsa,
se Hornan luo Taivaaksi
tai Taivaan Helvetiksi.*

JOHN MILTON, KADOTETTU PARATIISI

*Luontoa tarkasteltaessa pätee yleensä,
että siellä, missä elintoiminnot ovat tilapäisesti pysähtyneet,
on nähtävissä kuolemattomuutta.*

SOLUBIOLOGIAN TOHTORI MARK ROTH

Eilinen on historiaa.
Huominen on arvoitus.
Tämä päivä on lahja.
Ole ahkera, ole onnellinen ja iloitse elämästäsi
Wayward Pinesissa!

Kehotus Wayward Pinesin asukkaille
(pidettävä näkyvillä kaikissa kodeissa ja liiketiloissa)

I

I

Mustin oli katsellut otusta Schmidt & Benderin valmistamasta kiikaritähstäimestä lähes tunnin. Se oli tullut kattilalaakson yli aamun sarastaessa, pysähtynyt ensimmäisten auringonsäteiden osuessa sen läpikuultavaan ihoon. Se oli edennyt pulterikentällä hitaasti ja varovasti, jäänyt ajoittain nuuhkiimaan muiden samanlaisten raatoja. Muiden jotka Mustin oli tappanut.

Tarkka-ampuja kurkotti tähtäimeen, korjasi parallaksia ja painautui takaisin okulaarin taakse. Olosuhteet olivat ihanteelliset – kuulas ilma, leutoa ja tyyntä. Hän oli säätänyt hiusristikon 25-kertaiseen suurennokseen, joten otuksen aavemainen siluetti piirtyi terävänä harmaata kivitaustaa vasten. Kahden ja puolen kilometrin etäisyydeltä sen pää oli vain hiekanjyvän kokoinen.

Jos hän ei ampuisi nyt, hän joutuisi mittaamaan etäisyyden uudestaan. Oli aina mahdollista, että otus katoaisi näkyvistä ennen kuin hän olisi valmis ampumaan. Ei maailma siihen kaatuisi. Vajaan kilometrin päässä kanjonissa oli sentään suurjänniteaita. Mutta jos otus pääsisi kalliolle piikkilankaa korkeammalle, seuraisi ikävyyksiä. Hän joutuisi tekemään radiopuhelimella ilmoituksen. Kutsumaan tiimin. Lisää töitä. Lisää

vaivaa. Silloin toki tehtäisiin kaikki mahdollinen, jotta otus ei pääsisi kaupunkiin, mutta Pilcher melko varmasti haukkuisi Mustinin pystyyn.

Mustin veti henkeä syvään ja pitkään.

Keuhkot laajenivat.

Keuhkot supistuivat.

Ja tyhjenivät.

Pallea rentoutui.

Hän laski kolmeen ja puristi liipaisinta.

Brittiläinen AWM potkaisu kovaa olkapäähän. Vaimennin hiljensi pamahduksen. Rekyylistä toivuttuaan hän etsi kohteen tähtäimeen. Se oli edelleen kyyryssä litteän pulterin päällä kanjonin pohjalla.

Hitto.

Hän oli ampunut ohi.

Yleensä hän ei ampunut niin kaukaa, mutta muuttujia oli nyt pelissä enemmän, vaikka olosuhteet olivat täydelliset. Ilmanpaine. Ilmankosteus. Ilmantiheys. Piipun lämpötila. Jopa coriolisilmiö eli Maan pyörimisen vaikutus. Mustin uskoi otaneensa huomioon kaiken, kun oli laskenut tähtäysytälöä, mutta...

Otuksen pää katosi vaaleanpunaiseen usvaan.

Mustin hymyili.

.338 Lapua Magnum -luodilta oli mennyt hieman yli neljä sekuntia saavuttaa kohde.

Helvetinmoinen laukaus.

Mustin nousi istualleen ja kömpi sitten seisaalleen.

Ojensi kädet pään päälle.

Aamupäivä oli osapuulleen puolivälissä. Taivas oli pilvetön ja teräksensininen. Hän oli kymmenmetrisen vartiotornin huipulla. Torni oli rakennettu kallioiselle vuorelle puurajan yläpuolelle. Mustin näki aidattomalta tasanteelta esteettä ympä-

ristön vuoret, kanjonin, metsän ja Wayward Pinesin kaupungin, joka erottui tuhannenkahdensadan metrin korkeudesta lähinnä vain risteävien katujen ruudukkona suojaavan laakson kainalossa.

Radiopuhelin rätsisi.

Hän vastasi: ”Mustin.”

”Aitaosuma nelosvyöhykkeellä.”

”Odota.”

Nelosvyöhyke kattoi pikkukaupungin etelälaitaan asti ulottuvan mäntymetsän. Mustin nosti kiväärin ja tähysti kiikaritähntämellä aitaan puolen kilometrin matkalta latvuserroksen ali. Hän havaitsi ensin savun – eläimen kärehtäneestä turkista nousi kiehkuroita.

”Näen sen nyt”, hän sanoi. ”Kauris se vain on.”

”Kuittaan.”

Mustin käänsi tähtäintä pohjoisemmaksi itse kaupunkiin.

Näkyviin tuli taloja, värikkäitä viktoriaanisia omakotitaloja, joiden edessä oli pieni, täydellinen nurmikko ja valkoinen säleaita. Hän tähtäsi alas puistoon, jossa joku nainen antoi vauhtia kahdelle keinuvalle lapselle. Pikkutyttö laski häikäisevän kirkasta liukumäkeä.

Hän tähysti koulun pihaa.

Sairaalaa.

Yhteistä puutarhaa.

Pääkatua.

Pyristeli tuttua kateutta vastaan.

Kaupunkilaiset.

He olivat tietämättömiä. Kaikki. Autuaan tietämättömiä.

Hän ei suinkaan vihannut heitä. Eikä olisi halunnut elää heidän elämäänsä. Mustin oli ajat sitten alistunut suojelijan rooliin. Hänen kotinsa oli askeettinen, ikkunaton huone vuoren uumenissa, ja hän oli sopeutunut siihen siinä määrin kuin

se oli mahdollista, mikä ei tarkoittanut, etteikö hän olisi haikaillut menneitä katsellessaan kauniina aamupäivänä kirjaimellisesti viimeistä maanpäällistä paratiisia. Etteikö olisi tuntenut koti-ikävää sinne, mitä ei enää ollut.

Eikä olisi enää koskaan.

Liikuttaessaan tähtäintä katua pitkin Mustin pysäytti sen mieheen, joka käveli nopeasti jalkakäytävällä. Hänellä oli tummanvihreä paita, ruskeat housut ja musta Stetson-merkkinen cowboyhattu.

Aurinko tuikahti rintaan kiinnitetystä messinkitähdestä.

Mies kääntyi kadunkulmasta, ja kiikaritähäimen hiusristikko kohdistui hänen selkäänsä.

”Huomenta, seriffi Burke”, Mustin sanoi. ”Kutittaako lapaluiden välistä?”

2

Oli yhä hetkiä, sellaisia kuin tämä, jolloin Wayward Pines tuntui aidolta.

Aurinko tulvi laaksoon.

Aamupäivä oli edelleen miellyttävän viileä.

Orvokit kukkivat kukkalaatikossa avoimen ikkunan alla, ja sisältä levisi valmistuvan aamiaisen tuoksuja.

Asukkaita oli aamukävelyllä.

Jotkut kastelivat nurmikkoa.

Hakivat paikallislehden.

Kastehelmet höyryivät mustan postilaatikon päällä.

Ethan Burke tunsu houkutusta viivyttelä tässä hetkessä, teeskennellä että kaikki oli miltä näytti. Että hän asui vaimonsa ja poikansa kanssa idyllisessä pikkukaupungissa, jossa hän oli pidetty seriffi. Jossa heillä oli ystäviä. Viihtyisä koti. Eikä heiltä puuttunut mitään. Ja juuri teeskentelemällä hän oli vasta täysin ymmärtänyt, miten hyvin illuusio onnistui. Miten ihmiset saattoivat antautua, hukuttautua heitä ympäröivään herttaiseen valheeseen.

* * *

Kulkuset kilahtivat oven yllä, kun Ethan astui Steaming Beaniin. Hän käveli tiskin luo ja hymyili baristalle, hippitytölle jolla oli vaalea rastatukka ja sielukkaat silmät.

”Huomenta, Miranda.”

”Hei, Ethan. Se tavallinen?”

”Kiitos.”

Sillä välin kun Miranda keitti espresson Ethanin cappuccinoa varten, Ethan silmäili kahvibaaria. Kaikki kanta-asiakkaat olivat paikalla, mukaan lukien kaksi šakkilaudan ylle kumartunutta pappaa, Phillip ja Clay. Vaikutti siltä, että ottelu oli jatkunut jo hyvän aikaa, sillä kummallakin oli jäljellä enää kuningas, kuningatar ja muutama sotilas.

”Näyttää olevan patti edessä”, Ethan virkkoi.

”Äläpäs hoppuile”, Phillip sanoi. ”Minulla on vielä jotain takataskussa.”

Hänen vastustajansa, harmaapäinen huuhekaja, virnisti ruokottoman partansa läpi šakkilaudan toisella puolella ja sanoi: ”Phil tarkoittaa, että hän vitkastelee siirtoaan niin kauan, että minä ehdin kuolla ja hän saa luovutusvoiton.”

”Pää kiinni, Clay.”

Ethan meni nukkavierun sohvan ohi kirjahyllylle. Hän kuljetti sormeja selkiä pitkin. Klassikkoja. Faulkner. Dickens. Tolkien. Hugo. Joyce. Bradbury. Melville. Hawthorne. Poe. Austen. Fitzgerald. Shakespeare. Ensi silmäyksellä ne olivat koirankorville luettujen pökkareiden umpimähkäinen sikermä. Hän otti hyllystä ohuen kirjan. *Ja aurinko nousee*. Kannessa oli impressionistinen härkätaistelukohtaus. Hemingwayn esikoisteoksen hapertunut pokkariversio oli luultavasti kirjan ainoa säilynyt kappale. Hänen ihonsa nousi ajatuksesta kananlihalle. Oli mahtavaa ja samalla traagista pidellä sitä käsissä.

”Ethan, valmista tuli!”

Hän otti vielä toisen kirjan pojalleen ja asteli tiskille hake-
maan cappuccinonsa.

”Kiitos, Miranda. Linaan näitä, jos sopii.”

”Totta kai.” Miranda hymyili. ”Pidä porukka poissa pahan-
teosta, seriffi.”

”Teen parhaani.”

Ethan taivutti hattunsa lieriä ja käveli ovelle.

* * *

Kymmenen minuutin kuluttua hän työnsi auki lasisen pari-
oven, jonka yllä luki:

WAYWARD PINESIN SERIFFI

Vastaanotossa ei ollut asiakkaita, mikä oli sangen tavallista.

Hänen sihteerinsä istui pöytänsä ääressä pitkästyneen näköi-
senä kuten aina. Hän pelasi pasianssia, löi kortteja pöytään ta-
saista, konemaista tahtia.

”Huomenta, Belinda.”

”Huomenta, seriffi.”

Belinda ei nostanut katsetta korteista.

”Puheluita?”

”Ei.”

”Kävijöitä?”

”Ei.”

”Miten iltasi meni?”

Belinda nosti katseensa yllättyneenä, pataässä oikeassa kädessä.

”Mitä?”

Tämä oli ensimmäinen kerta Ethanin seriffiaikana, kun hän
puhui Belindan kanssa muusta kuin hallinnollisista rutiineista.
Belinda oli mennessä elämässään ollut lastenosaston sairaan-
hoitaja. Ethan mietti, tiesikö Belinda hänen tietävän.

”Kysäisin vain, miten iltasi sujui. Eilisilta.”

”Ai jaa.” Belinda sukaisi pitkää, hopeanharmaata poninhäntää. ”Hyvin.”

”Teitkö mitään kivaa?”

”No enpä juuri.”

Ethan ajatteli, että Belinda saattaisi vuorostaan kysyä hänen illastaan, mutta seurasikin viisi sekuntia vaivaantunutta hiljaisuutta ja tiivistä katsekontaktia.

Lopulta Ethan kopautti rystysillä Belindan pöytää. ”Menenpä tästä työhuoneeseeni.”

* * *

Hän nosti saappaansa isolle pöydälle ja nojasi rennosti nahkatuolin selkään höyryävä kahvi kädessä. Ison vapitin täytetty pää tapitti häntä seinältä. Ethan katsoi vapitin päätä ja pöydän takana seisovaa kolmea antiikkista asekaappia. Hänestä tuntui, että hänellä oli tarpeeksi maalaisseriffin rekvisiittaa.

Hänen vaimonsa menisi töihin näihin aikoihin. Entisessä elämässään Theresa oli ollut asianajajan assistentti. Wayward Pinesissa hän oli kaupungin ainoa kiinteistönvälittäjä, mikä merkitsi, että hän istuskeli pöytänsä ääressä Main Streetin toimistossa, jossa kävi ani harvoin asiakkaita. Hänen työnsä, kuten valtaosa asukkaille osoitetuista töistä, oli lähinnä silmänlumetta. Leikkiä leikkikaupungissa. Vain neljä tai viisi kertaa vuodessa hän todella auttoi jotakuta ostamaan uuden talon. Mallikelpoiset kansalaiset palkittiin muutaman vuoden välein mahdollisuudella muuttaa isompaan taloon. Ne pisimpään Pinesissa asuneet, jotka eivät olleet ikinä rikkoneet sääntöjä, asuivat isoimmissa ja hienoimmissa viktoriaanisissa omakotitaloissa. Ja lasta odottavat pariskunnat saattoivat laskea sen varaan, että pääsivät uuteen, tilavampaan taloon.

Ethanilla ei ollut sen paremmin tekemisiä kuin menemisiä seuraaville neljälle tunnille.

Hän avasi kahvibaarista ottamansa kirjan.

Proosa oli niukkaa ja loistavaa.

Hän liikuttui lukiessaan öisen Pariisin kuvauksia.

Lukiessaan ravintoloista, baareista, musiikista ja tupakan-savusta.

Oikean, elävän kaupungin valoista.

Siitä miltä tuntui iso maailma, jossa kuhisi erilaisia, mielenkiintoisia ihmisiä.

Joilla oli vapaus tutkia maailmaa.

Neljäkymmentä sivua luettuaan hän sulki kirjan. Hän ei kestänyt jatkaa. Hemingway ei vienyt häntä mukaansa. Ei temmannut häntä Wayward Pinesin todellisuudesta. Hemingway vain pahensi asiaa. Ripotteli suolaa haavoihin, jotka eivät paranisi koskaan.

* * *

Ethan lähti seriffiasemalta jalkaisin varttia vailla kahdelta.

Hän käveli hiljaisissa kortteleissa.

Vastaantulijat hymyilivät ja vilkuttivat tervehdyksesi aidon tuntuisesti, ikään kuin hän olisi asunut kaupungissa vuosia. Jos he salaa pelkäsivät ja vihasivat häntä, he kätkivät sen hyvin. Ja miksikäs ei? Hän oli oman käsityksensä mukaan Wayward Pinesin ainoa asukas, joka tiesi totuuden, ja hänen tehtävänään oli varmistaa, ettei tilanne muuttuisi. Hän piti yllä rauhaa. Valhetta. Salasi totuuden jopa vaimolta ja pojalta. Kahtena ensimmäisenä viikkonaan seriffinä hän oli lähinnä lukenut asukkaiden kansioita, selvittänyt kunkin entistä elämää. Heidän integraationsa yksityiskohtia. Lukenut valvontapöytäkirjoja Pinesin-ajalta. Ethan tunsu nyt yhden jos toi-

senkin asukkaan taustan. Heidän pelkonsa ja salaisuutensa. Ja tiesi, keiden saattoi luottaa pitävän yllä tätä haurasta illuusiota. Ja keiden pinnassa oli hiusmurtumia.

Hänestä oli tulossa yhden miehen gestapo.

Välttämätöntä, hän ymmärsi sen.

Mutta halveksittavaa.

* * *

Ethan kääntyi Main Streetille ja kulki etelään, kunnes jalkakäytävä ja talot loppuivat. Tie jatkui, ja hän käveli sen pientareella kohti korkeaa mäntymetsää. Kaupungin äänet vaimenivat hänen takanaan.

Viidentoista metrin päässä liikennemerkistä, joka varoitti edessä olevasta jyrkästä mutkasta, Ethan pysähtyi. Hän katsoi taakseen Wayward Pinesiin. Autoja ei ollut tulossa. Kaikki oli seisahduksissa. Kuului vain yhden linnun sirkutus korkealta oksalta.

Hän astui pientareelta metsään.

Ilma tuoksui auringossa lämpeneviltä männynneulasilta.

Ethan käveli pehmeällä karikkeella valon ja varjon rytmitäessä hänen askeliaan.

Hän kulki niin nopeasti, että hiki levisi paidanselkään ja iho viileni sieltä, mihin kangas takertui.

Metsässä oli mukava tarpoa. Siellä ei ollut valvontakameroita eikä ihmisiä. Vain mies yksinään, hetken aikaa rauhassa omien ajatustensa kanssa.

Kahdensadan metrin päässä tiestä hän tuli pultereille, mäntyjen lomassa hajallaan lojuville graniittilohkareille. Kohdassa, jossa metsä alkoi kiivetä vuorenrintettä ylös, häämötti puoliiksi maahan hautautunut kallio.

Ethan meni lähemmäksi.

**Idyllinen pikkukaupunki,
jonne kukaan ei haluaisi jäädä.
Totuus, jota kukaan ei saa tietää.
Miten jatkuu Wayward Pinesin tarina?**

Kiiltokuvamainen Wayward Pines ei ole sitä miltä näyttää. Entinen salaisen palvelun agentti, nykyinen seriffi Ethan Burke saa huomata, että elämä kaupungissa on yhtä näytelmää, johon jotkut sopeutuvat paremmin, toiset huonommin. Kukaan ei tiedä, mitä kulisseihin kätkeytyy. Paitsi Ethan, jota on vannotettu pitämään suunsa supussa. Mutta sitten tapahtuu jotakin.

Jotakin mitä Wayward Pinesissa ei ole tapahtunut koskaan aikaisemmin.

”Ytimiin käyvän rouhea trilleri, jota ahmin
nälkään nääntyvän tahdilla.”

RAKKAUDESTA KIRJOIHIN -BLOGI
WAYWARD PINESISTA

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789513 185244	
	84.2	

Päällyksen kuva: John Wang / Getty Images

FOX